Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 28 децембар 2015 23:01

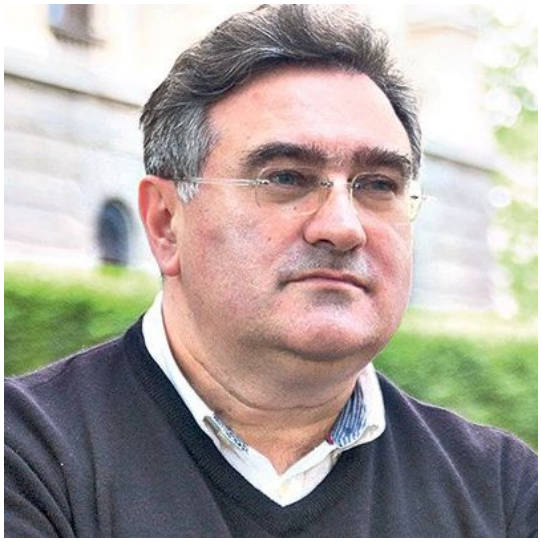

Пре тачно годину дана, на овом месту читаву колумну сам посветио продаји Телекома и изнео главне аргументе – од економских, до геополитичких и безбедносних – зашто ову компанију никако не би требало продавати.

У међувремену су се у кампању против продаје Телекома укључиле и неке опозиционе странке (најпре ДСС и Двери, али и ДС, Радуловић, СНП...) стручна јавност, синдикати и нека ад хок формирана удружења. Поштено говорећи, није то био баш неки цунами, али није било ни само симболично и про форме противљење. Из месеца у месец, грудва је расла, отпор се постепено ширио, рекох, без превелике еуфорије, али и без малаксавања. Ређала су се саопштења, трибине, петиције, митинзи, најављивале и радикалније форме протеста.

Интересантно је да се за све то време готово нико није усуђивао да изађе „на црту“ противницима продаје и сучели аргументе. Читав процес се одвијао помало тајанствено, са ниским профилом и са упадљивом жељом да се превише не таласа и не узнемирава јавност. Пропаганда „за“ је била млака, очигледно вођена против воље, без страсти и искреног уверења. А неретко су ми, приликом неких случајних сусрета, чак и функционери СНС-а, дискретно, да се не чује и не примети, поручивали да истрајем(о) у борби и готово шапатом говорили да и они такође мисле да не би требало да се продаје. Само је Премијер, и то тек у последњој фази, нешто чешће и, како се ближило финале, све жешће сипао жуч према неименованим „паметњаковићима“ и критичарима.

Од продаје неће бити ништа, невољно је саопштио Премијер – и онако, у свом стилу, нагрдио све оне „стручњаке, мудраце и аналитичаре“ који су о Телекому говорили као о „породичној сребрнини“ и који су се продаји од почетка одлучно противили.

Претходних дана видели смо и епилог. Од продаје неће бити ништа, невољно је саопштио Премијер – и онако, у свом стилу, нагрдио све оне „стручњаке, мудраце и аналитичаре“ који су о Телекому говорили као о „породичној сребрнини“ и који су се продаји од почетка одлучно противили.

Као што се, уосталом, продаји не само одлучно, него чак агресивно и бесно, противио и сам Вучић, пре него што је променио свест и напредно се „преумио“ дуж читаве линије некадашњег идеолошког фронта – од Косова, до Телекома и Европске уније. (Једино је, изгледа, остао радикално доследан у третману политичких противника и нетрпељивости према дијалогу, критици и другачијем мишљењу.)

У неколико махова, Вучић је чак за неуспех намераване приватизације окривио кампању против продаје, која је, наводно, Телекому „снижавала цену“. (Интересантно да није окривио потенцијалне купце, тј. „инвеститоре“ зато што нису били довољно великодушни.) Али чињеница је да је управо од стране самог Премијера и његових неофицијелних, неолибералних портпарола претходних месеци изречено много тога лошег на рачун компаније, њеног менаџмента и њене способности да се носи са будућом конкуренцијом. Хоћу рећи, ако је неко „убијао“ цену Телекому, онда је то био управо врх актуелне власти, односно сам Вучић. Да и не говоримо о томе колико је за ових годину дана прича о продаји и неизвесност у вези са тим негативно утицала на атмосферу у Телекому, мотивацију и резултате.

Хоћу рећи, ако је неко „убијао“ цену Телекому, онда је то био управо врх актуелне

власти, односно сам Вучић

Иако то није гласно објављивано у контролисаним медијима, продаји Телекома се све време врло одлучно противило српско јавно мњење. Нико то сем НСПМ-а није истраживао, а чак и ако јесте, практично нико сем нас те резултате није објављивао. И шта се показало? Упркос свеопштем испирању мозга, манипулацији и цензури, чак око две трећине грађана било је категорички против продаје. А подршка продаји, чак и када се Премијер лично укључио у кампању, никада није прешла 24 одсто. („Ништа добро нисмо видели од приватизација, само људи осташе без посла“, „Ко нормалан продаје предузеће које доноси профит?“, „Ниједна нормална држава не продаје тако важно и профитабилно предузеће.“ „Хоће да профућкају и то мало што нам је остало. Срамота!“) Једино су поједине незадовољне муштерије понекад мало пакосно ликовале и прижељкивале да и онима у Телекому „цркне крава“. („Е, баш бих волела да се прода, па да видим дал` би се тако понашали код приватника!“ „Знају да узму паре, а кад треба нешто да објасне не интересује их, само те пребацују с телефона на телефон“.)

Шта нам је ова последња неуспешна сага о продаји Телекома показала и чему нас је поучила? Између осталог, томе да ипак има смисла борити се за нешто што сматрате важним и у шта верујете, чак и када то делује илузорно [illegible] туђа мисија“. (Многи су рекли, ма, нема шансе, продаће га сигурно, ајде се мучите.)

СТОП
РАСПРОДАЈИ
СРБИЈЕ